

«ΕΙΜΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ» ΔΗΛΩΝΕΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΔΡΥΜΟΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΤΗΝ

Εν αρχή ην οι... νότες

Ο ΝΙΚΟΣ ΔΡΥΜΟΥΣΗΣ ΜΙΛΑ ΣΤΟΝ ΣΑΒΒΑ ΛΙΜΝΑΤΙΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ, ΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ, ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Αντί προλόγου, μια συμβουλή: αν τύχει και βρεθείτε στο ίδιο τραπέζι με τον Νίκο Δρυμούση, αποφύγετε – με όση μαεστρία σας χαρακτηρίζει – συζητήσεις που εφάπτονται έστω και ελάχιστα με θέματα που αφορούν την μουσική. Και αυτό γιατί η αγάπη του για την εν λόγω τέχνη είναι τόσο μεγάλη – ενίοτε και καταγινιστική – που ολίγον θα με παραξένευε αν μάθαινα πως σας βρήκαν τα μεσάνυχτα να κρέμεστε κυριολεκτικά από τα λόγια του, παρασυρμένοι από το πάθος, τις γνώσεις αλλά και τις απόψεις του για το κομμάτι εκείνο που λέγεται ελληνική μουσική.

Μουσικός σχεδόν από τα... γεννοφάσκια του, εκ φύσεως ενθουσιώδης, παρορμητικός αλλά και ιδιαίτερα σκληρός στην αυτοκριτική του – κατακρεουργεί κυριολεκτικά την τελευταία του δισκογραφική δουλειά – ο Νίκος Δρυμούσης ούτε τα λόγια του μασάει, ούτε ιδιαίτερες συστάσεις χρειάζεται. Άλλωστε οι ικανότητες του τόσο ως τροβαδούρος όσο και ως συνθέτης είναι γνωστές στο φιλόμουσο κοινό της ελληνικής παροικίας του Σίδνεϊ, αλλά και της Μελβούρνης. Εκείνο που τον χαρακτηρίζει – και ας μου επιτρέψει στο σημείο αυτό να δηλώσω τους ενδοιασμούς μου για κάποιες εκ των επιλογών του – είναι η μοναδική του ικανότητα να ταλαντεύεται ανάμεσα στους εκ διαμέτρου αντίθετους πόλους της ελληνικής μουσικής – εν ολίγοις υπηρετεί με την ίδια ευκολία τόσο το εμπορικό, όσο και το έντεχνο της κομμάτι – καταφέροντας μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις να πετύχει το απόλυτο: να ντυθεί με τον μανδύα του προξενιτή στο αναπάντεχο ομολογουμένως πάντρεμα τους.

Εν αρχήν ην οι... νότες

“Ξεκίνησα να ασχολούμαι επαγγελματικά με την μουσική από τα 15 μου στα πανηγύρια της Λέσβου”, θυμάται με νοσταλγία. Αν και ο ίδιος δηλώνει γέννημα θρέμμα Αθήνας, πέρασε τα εφηβικά του χρόνια στο νησί της Λέσβου, λόγω της πολιτικής εξορίας του πατέρα του. Παρά τις εμπειρίες που αποκόμισε – άλλωστε τα πανηγύρια είναι ουσιαστικά “σχολές” για εκκολαπτόμενους μουσικούς – η ενηλικίωση έφερε μαζί της αρκετή δόση ντροπής για το είδος της μουσικής την οποία υπηρετούσε. Έτσι μετά από τρία χρόνια ως οργανοπαίκτης σε πανηγύρια, ο Νίκος Δρυμούσης αποφάσισε να ακολουθήσει ένα δρόμο ο οποίος θα τον εξέφραζε καλύτερα, υπηρετώντας πλέον το ποιοτικό τραγούδι από το πάλλο των πάμπολλων μπουάτ της νήσου. Όμως και αυτό δεν έμελλε να διαρκέσει πολύ, αφού – όπως άλλωστε οι περισσότεροι της ηλικίας του – κλήθηκε να ντυθεί στο χακί και να εκτελέσει

το χρέος του προς την πατρίδα, την οποία υπηρέτησε από το πόστο του αξιωματικού – εκπαιδευτή.

“Μετά το στρατιωτικό” θυμάται, “δούλεψα ταυτόχρονα σε τρεις μουσικές σχολές στην Λέσβο, παρέα με τρεις ή τέσσερις άλλους καθηγητές και γύρω στους 500 μαθητές. Παράλληλα δούλευα και αφιλοκερδώς ως δάσκαλος μουσικής σε ένα σχολείο στην πόλη Καλλονή”. Όπως όμως ο ίδιος ομολογεί, η σχέση του με την μουσική άρχισε πολύ ωρύτερα. Άλλωστε από τότε που

θυμάται τον εαυτό του, τα όνειρά του είχαν πάντα τον ίδιο παρονομαστή: να ασχοληθεί επαγγελματικά με το τραγούδι. “Ξεκίνησα μαθήματα μουσικής στα πέντε μου χρόνια, με ελαφρό τραγούδι, πιάνο, τζαζ, αρμονία και ανάλυση, έμαθα κιθάρα, α-

κορντεόν, μπουζούκι, με το ούτι και με όλα σχεδόν τα όργανα”, θυμάται και το πρόσωπο του λάμπει, καθώς ξετυλίγει το νήμα της μνήμης.

Πολυτάλαντος; Ο ίδιος προτιμά μια άλλη προσέγγιση. Άλλωστε όπως εξηγεί τα μουσικά όργανα είναι τα ίδια και αυτό που απομένει είναι αφενός η σκληρή δουλειά και η γνώση του τι ακριβώς θέλεις να αποκομίσει κανείς από το όργανο που κρατά στα χέρια του. Παρομοιάζει μάλιστα τον μουσικό ως μάστορα ο οποίος ξέρει να χειρίζεται με την ίδια ευκολία κατσαβίδια, σφυριά, πριόνια και όλα τα παρεμφερή απαραίτητα βοηθήματα του επαγγέλματος του. “Να μάθεις ένα όργανο είναι εύκολο” εξηγεί. “Αρκεί βέβαια να ξέρεις τι θέλεις από το όργανο. Από εκεί και πέρα όλα έχουν να κάνουν με το πόσες ώρες αφιερώνεις στην εξάσκηση. Σίγουρα πάντως αν έχεις έμφυτο ταλέντο, οι ώρες που χρειάζεται να αφιερώσεις είναι σαφώς λιγότερες”.

Μέσα από την σχεδόν 35χρονη πορεία του στην μουσική – πορεία η οποία στην συνέχεια τον οδήγησε πρώτα στα νυκτερινά κέντρα της Ελληνικής πρωτεύουσας, και αργότερα στα καλλιτεχνικά δρώμενα τόσο του Σίδνεϊ, όσο και της Μελβούρνης – ο Νίκος Δρυμούσης ανέπτυξε κάποιες μουσικές θεωρίες, τις οποίες οι ειδήμονες του χώρου, έχουν ήδη χαρακτηρίσει ως πρωτοποριακές. “Έχω γράψει μια μέθοδο για την φωνή, η οποία σύντομα θα κυκλοφορήσει τόσο σε CD όσο και DVD από τον μουσικό εκδοτικό οίκο της Αθήνας ‘NA-KAZ’, ο οποίος έχει πάνω από 165 μουσικές σχολές ανά το πανελλήνιο. Είναι μάλιστα η πρώτη μέθοδος ελληνική μέθοδος όσον αφορά την παραγωγή της φωνής. Όπως γνωρίζουμε το ελληνικό αλφάβητο έχει διαφορετικά φωνήεντα από το αντίστοιχο αγγλικό και πάνω σε αυτή την θεωρία ανέπτυξα την μέθοδο μου, την οποία ονομάζω ‘Δυναμική των Φωνηέντων’. Διαπίστωσα λόγω χάρη πως το άλφα είναι το πιο δυνατό φωνήεν και στηριζόμενος σε αυτό ανέπτυξα μια μέθοδο με 24 ασκήσεις, η οποία βοηθά πάρα πολύ και τόσο στην ένταση, όσο και

στην έκταση αλλά και την χροιά της φωνής”. Σύμφωνα μάλιστα με τον ίδιο η μέθοδος έχει ήδη δοκιμαστεί από ντόπιους αλλά και έλληνες καλλιτέχνες, με τα πρώτα αποτελέσματα να είναι όχι μόνο ενθαρρυντικά αλλά – κυρίως – ενδεικτικά του ορθολογισμού της μουσικής σκέψης του δημιουργού. “Οι περισσότεροι τραγουδιστές προσπαθούν να αρθρώσουν δύο ή τρεις περισσότερες μουσικές νότες. Με την μέθοδο αυτή μπορούμε να τους δώσουμε μέχρι και 15 περισσότερες νότες!”. Πάντως όπως ο ίδιος ομολογεί, επειδή οι ικανότητες του στον γραπτό λόγο δεν είναι οι... αναμενόμενες, η επίσημη έκδοση της εν λόγω μεθόδου έχει καθυστερήσει ακριβώς επειδή λείπει από αυτή το απαιτούμενο 16σέλιδο υποβοηθητικό φυλλάδιο.

Επιστροφή στην Αθήνα

Όπως ήταν φυσικό, η μουσική σκηνή της Μυτιλήνης αποδείχθηκε πολύ μικρή για να στεγάσει τα μουσικά όνειρα του νεαρού τότε Δρυμούση. Επομένως η επιστροφή στην Αθήνα ήταν ουσιαστικά μονόδρομος, αφού συν τοις άλλοις θα του έδινε το δικαίωμα να διεκδικήσει μια θέση κάτω από τον μουσικό ήλιο της γενέτειρας. Συν γυναιξί και τέκνοις λοιπόν, μαρς για την Αθήνα και στις εμφανίσεις στα μεγάλα νυκτερινά κέντρα της χώρας. “Η πρώτη μου συνεργασία – εν έτι 1990 – στο ‘Λεωφόρος’ με τον Θέμη Αδαμαντίδη και τον Νίκο Νομικό. Στις αρχές της δεκαετίας του ‘90 η τότε μόδα επέβαλε την φυγή των μεγάλων καλλιτεχνών από τα κέντρα, για να πάρουν την θέση τους νέοι και δίχως δισκογραφία τραγουδιστές. Την επόμενη πενταετία δούλεψα στα μεγάλα μαγαζιά είτε ως πρώτο είτε ως δεύτερο αντρικό όνομα, με καλλιτέχνες όπως ο Γιώργος Μαζωνάκης, η Πέγκυ Ζένη και ο Γιάννης Πλούταρχος”.

Αν και οι συγκεκριμένοι χώροι κατατάσσονται ανάμεσα στους λεγόμενους και ως λαϊκού, το πρόγραμμα που παρουσίαζε ο Δρυμούσης περιείχε και αρκετά στοιχεία από το έντεχνο τραγούδι. “Πάντα μου ήμουν ενάντια στους ατάλαντους έντεχνες” εξηγεί. “Εκείνα τα άτομα δηλαδή που νομίζουν πως πρέπει να απλοποιήσουν τα πάντα, χωρίς να έχουν περάσει από την πολυπλοκότητα της σύνθεσης. Εμείς όμως είχαμε ασχοληθεί πάρα πολύ με την πολύπλοκη τεχνοτροπία της Ελληνικής μουσικής και μετά γίναμε αφαιρετικοί στην μουσική μας. Υπήρχαν άτομα που δεν αφιέρωσαν τον απαραίτητο χρόνο στην ‘εκπαίδευση’ τους και για χάρη της απλότητας αυτοβατίστηκαν ως έντεχνοι, κατηγορώντας παράλληλα εμάς που δουλεύαμε στα λαϊκά μαγαζιά, αγνοώντας το γεγονός ότι μέσα από αυτά τα μαγαζιά είχαμε υποστηρίξει το έντεχνο τραγούδι. Έγινε λοιπόν μια μικρή ‘επανάσταση’ και ο κόσμος ερχόταν στα νυκτερινά μαγαζιά για να χορέψει αλλά ταυτόχρονα άκουγε και δείγματα από ποιοτική μουσική”.

Μέχρι το 1987 ο Δρυμούσης συνέχισε τις εμφανίσεις του σε κέντρα – σταθμούς του λαϊκού τραγουδιού: Σόδομα, Λίντο, Μαρακές, Ζυγός κλπ. Παρά το καλό ό-

